

[Poul Møller.]

tyr, det ærede medlem selv var inde på i går, „Kejserens ny klæder.“

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen var inde på jordlovsforslagene og sagde, at de viste, at ejendomsretten var ringere beskyttet nu end tidligere, og grundlovsfædrene fik skyld for det. Det ærede medlem ved godt, at ejendomsretsparagraffen i den nye grundlov er stærkere og bedre affattet, end den var i den gamle grundlov, 1915-grundloven, som ikke havde givet nogen som helst mulighed for domstolene til f. eks. at bedømme erstatningsfastsættelsen ved ekspropriation. Der blev opnået et væsentligt fremskridt ved grundlovsforhandlingerne på dette område, måske ikke væsentligt nok for det ærede medlem og os, men bestemmelserne blev væsentligt bedre, end de var i den grundlov, som det ærede medlem ønskede vi skulle beholde. Det ærede medlem var jo tilhænger af den gamle grundlov, og den gamle grundlovs ejendomsretsparagraf var i hvert fald væsentligt svagere.

Jeg takker den højtærede udenrigsminister for redegørelsen; den indeholdt mange interessante betragtninger, men jeg tror, tinget vil give mig ret i, at tiden ikke er til at komme ind på en omfattende udenrigspolitisk debat eller en debat om markedsforhandlingerne. Jeg vil dog gerne på mit partis vegne endnu en gang fremhæve det synspunkt, at vi må prøve at få en aftale med EEC-landene. Den højtærede udenrigsminister kredsede i denne forbindelse særlig omkring Tysklandsaftalen — det gjorde jeg også — og det er naturligvis meget vigtigt for os at få den bekræftet, meget vigtigt, jeg underkender det slet ikke. Jeg betragter det som et særdeles stort fremskridt, hvis den højtærede udenrigsminister kan få helt klart fastslået, at den holder i hvert fald sin periode ud. Men også den udløber en skønne dag, og vi har også andre kunder inden for EECs område. Jeg beder derfor om, at man alvorligt overvejer at få en aftale med EEC-landene, således at vi kan gennembyrde de landbrugsregulativer, som de nu prøver at bygge op, og som skal gøre Kontinentaleuropa til en selvforsynende landbrugsenhed.

Den højtærede finansminister var inde

på overskridelserne og sagde, at mine tal var unøjagtige. Han antydede, at mine tal altid lå sådan en 50 pct. højere, — det gjaldt måske også mine ord. Jeg har imidlertid været i god tro, hvis jeg har gjort mig skyldig i en unøjagtighed. Nu er den højtærede økonomiminister ikke til stede, men den højtærede finansminister kender jo den økonomiske årsoversigt, og han vil dér se, at udgiftstallet på drifts- og anlægsbudgettet er 9.025 mill. kr.; derfra kan han så trække det tal, vi enedes om ved forliget i fjor, nemlig de 8.540 mill. kr., og så får han nøjagtigt den difference på 485 mill. kr., som jeg talte om.

Nu oplyser den højtærede finansminister, at han har givet nogle andre oplysninger i finansudvalget, nemlig at de 485 mill. kr. kun er 320 mill. kr. på grund af nogle posteringsspørgsmål, men det er der ikke redegjort for i årsoversigten. Der står ikke, at man har overført nogle poster fra udgiftssiden til indtægtssiden eller omvendt, og derfor må den højtærede finansminister undskylde; jeg var faktisk i god tro. Jeg troede på en af de tryksager, regeringen har forelagt for folketinget, og som ganske vist blev forelagt af den højtærede økonomiminister i en meget udførlig tale, men sådan kan vi alle sammen komme galt af sted ved at nære tillid til, hvad vi får at vide af regeringen. Det glædede mig i hvert fald, at den højtærede finansminister var skuffet, skuffet over, at udgiftstallet ikke blev holdt. Det tyder dog på, at den højtærede finansministers indstilling er, at det var forkert, at det ikke kunne holdes, og at det var beklageligt, at man ikke havde det overblik over budgetudviklingen og regnskabsudviklingen i årets løb, som man burde have haft, og det glæder mig derfor, at den højtærede finansminister nu har taget skridt til at få en bedre kontrol med disse beløb i det kommende finansår. Vi må så håbe, at han også får et bedre resultat i fremtiden, så vi, når folketinget har lovgivet om udgifter, så nogenlunde ved, hvor vi er henne.

Det spørgsmål, han ikke ville besvare — det var ikke sådan, at han ikke nævnte det, men han sagde, at han ikke ville svare på det — drejede sig om, hvorvidt tvangslånet skulle fortsætte. Det er også en slags svar, at han fremhævede, at det kunne han